

Arrest

nr. 41 583 van 14 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 8 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 28 september 2008 het Rijk binnen en diende op 29 september 2008 een asielaanvraag in. Op 16 december 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Bangladesh, meerbepaald uit een dorp in het district Comilla. U verklaarde lid te zijn van een religieuze organisatie die zich schaarde achter X. Daardoor had u in 2004 problemen met bepaalde extreemreligieuze moslims. U zou in uw regio in Comilla publiciteit hebben gemaakt voor uw organisatie. Op een dag zouden enkele extremisten u thuis zijn komen opzoeken. Ze bedreigden uw familie. U was niet thuis en nadien besloot u, omwille van deze bedreigingen, uw land te verlaten. U reisde via Moskou naar Slowakije waar u op 20 oktober 2004 werd opgepakt. Uw vingerafdrukken werden genomen. U verklaarde op weg te zijn naar Nederland waar u asiel wilde aanvragen. In Slowakije kreeg u een bevel om het grondgebied te verlaten waarna u besloot weer naar Bangladesh terug te keren. U reisde met een smokkelaar over land via India en Pakistan naar Bangladesh waar u in november 2004 aankwam. U keerde echter niet naar uw dorp terug, maar verbleef in de hoofdstad Dhaka en andere plaatsen bij verwanten en vrienden. Omdat u niet naar huis kon terugkeren en u zich in die zin niet vrij voelde, besloot u opnieuw uw land te verlaten. U vroeg een

paspoort aan en een visum waarmee u naar India reisde. Vanuit India reisde u dan illegaal naar Moskou en van daaruit reisde u naar België waar u op 29 september 2008 asiel aanvraag. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een aantal boeken en kopieën voor inzake uw religieuze overtuiging, evenals een lijst met leden van uw comité, een fax van een attest van uw organisatie en artikels inzake een aanslag op bepaalde mensen van uw organisatie in 1992.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stelt vast dat u op basis van uw verklaringen, geen vluchtelingenstatuut, noch een subsidiaire beschermingsstatuut, kan worden toegekend. Immers uw verklaringen zijn weinig coherent, bijwijlen vaag en u legde geen enkel stuk neer ter staving van bepaalde essentiële elementen in uw relaas. Ten eerste legde u geen enkel document neer ter staving van uw identiteit. U legde attesten van uw organisatie voor waar uw naam in zou staan vermeld, maar dit betreffen op zich geen objectieve identiteitsdocumenten. Het is weinig geloofwaardig dat u over geen enkel identiteitsdocument zou kunnen beschikken, hier of in Bangladesh, te meer daar u in 2008 nog een eigen paspoort aanvraag. Gezien uw contacten met uw familie vanuit België (zie gehoorverslag CGVS 12/03/2009 p.3), zou u toch in staat moeten zijn geweest na een verblijf van bijna een half jaar in België, enig document ter staving van uw identiteit voor te leggen.

Ten tweede staaft u op geen enkele wijze dat u vanuit Slowakije na 2004 bent teruggekeerd naar Bangladesh (zie gehoorverslag CGVS 12/03/2009 p.4 en 5). U legde geen enkele foto neer van na uw terugkeer, noch enig identiteitsdocument (geboorteakte of nationaliteitscertificaat of andere), noch enig document betreffende uw bankrekening die u had in Bangladesh of enig ander begin van bewijs van uw terugkeer in 2004 naar Bangladesh. Wanneer u gevraagd werd om toch enig document te laten opsturen, antwoordde u dat uw ouders oud zijn en u geen connecties meer heeft met uw broers, hetgeen niet als een afdoende verklaring kan worden gezien (zie gehoorverslag CGVS 12/03/2009 p.6). U slaagde er immers wel in andere documenten zogenaamd te laten overkomen vanuit Bangladesh en bovendien zou u na uw terugkeer bij vrienden en verwanten hebben verbleven, zodat zij u eventueel konden helpen om dergelijke stukken te bekomen. Vervolgens legde u geen enkel bewijs voor van uw reis naar Slowakije in 2004, uw terugreis vanuit Slowakije naar Bangladesh in 2004 en uw reis vanuit Bangladesh naar België in 2008 (zie gehoorverslag CGVS 12/03/2009 p.10 en 13). Aldus ook langs deze weg kon u uw beweerde terugkeer naar Bangladesh niet staven. Wat betreft uw reis naar België in 2008 kon u geen enkel detail weergeven van uw reis van Moskou naar België, noch enig land van doorgang opnoemen, hetgeen elke geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze reis teniet doet (zie gehoorverslag CGVS 12/03/2009 p.13). Bovendien zijn uw verklaringen inzake uw verblijf in Slowakije niet coherent. Zo stelde u in Slowakije geen asiel te hebben aangevraagd (zie gehoorverslag CGVS 12/03/2009 p.10). U zou niet geweten hebben dat men daar asiel kon aanvragen, hoewel u wel naar Nederland op weg was om asiel aan te vragen. Uit het verslag van DVZ in het kader van een overnameverzoek blijkt echter dat u verklaarde toch asiel te hebben aangevraagd (zie DVZ Terugnameverzoek 29/09/2008 vraag 13-14). Bovendien kon u op geen enkele concrete wijze aangeven hoe u toen vanuit Slowakije naar Bangladesh terugkeerde. U verklaarde over land te zijn teruggekeerd en verwees daarbij naar India en Pakistan, maar u kon daar geen enkel verder detail van geven (zie gehoorverslag CGVS 12/03/2009 p.13). Gezien de afstand en de omvang van zulke beweerde reis is dat in geen geval geloofwaardig.

Hoe dan ook, zo u toch naar Bangladesh zou zijn teruggekeerd, dient te worden besloten dat uw vrees voor vervolging als ongegrond dient te worden bestempeld. U blijkt immers uit vrije wil vanuit Slowakije naar Bangladesh te zijn teruggekeerd, het land dat u eerder zou zijn ontvlucht wegens een vrees voor vervolging door extreemreligieuze moslims (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Blijkbaar koesterde u aldus geen dusdanige vrees om vanuit Slowakije na de gebeurtenissen in 2004 naar uw land terug te keren. U beweerde niet te zijn teruggekeerd naar uw dorp maar wel naar Dhaka (zie gehoorverslag CGVS 11). U zou Bangladesh pas opnieuw verlaten hebben in 2008, terwijl u in Dhaka geen concrete problemen meer kende. Dit staaft de vaststelling van het CGVS dat uw beweerde problemen enkel van lokale aard blijken te zijn. Zo verwees u slechts naar één concreet incident in 2004 waarbij de extreme moslims naar uw huis kwamen om u te bedreigen (zie gehoorverslag CGVS p. 12). U verbleef sindsdien niet meer in uw geboortedorp en hebt geen problemen meer gekend die zouden wijzen op enige concrete problemen met uw belagers. U verklaarde nooit enig probleem te hebben gekend met de Bengaalse overheid. U stelde nooit enige klacht te hebben ingediend uit vrees dat de politie u als anti-islamitisch zou beschouwen, maar u gaf aan dat dit enkel een veronderstelling van uw kant was (zie gehoorverslag CGVS 12/03/2009 p.13). U gaf daarbij zelfs aan dat uw daden niet op zich verboden waren in Bangladesh. Wanneer u werd gevraagd waarom u niet in de hoofdstad Dhaka zou kunnen wonen, verwees u naar het dure leven en uw gebrekkig onderwijs hetgeen u niet in staat zou stellen werk te vinden (zie gehoorverslag CGVS 12/03/2009 p.13). U blijkt dus Bangladesh niet opnieuw verlaten te hebben wegens een gegronde vrees voor vervolging volgens de Vluchtelingenconventie. Aldus wijzen uw beweerde problemen in Bangladesh in geen geval naar een gegronde vrees voor vervolging zoals die is beschreven in de Vluchtelingenconventie, en evenmin maakte u aannemelijk bij een eventuele terugkeer een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die werden voorgelegd zijn niet van die aard dat ze gezien bovenstaande vaststellingen de appreciatie inzake uw asielaanvraag in positieve zin kunnen wijzigen. Ze dienen niet als bewijs van uw terugkeer en recente verblijf in Bangladesh aangezien ze volgens uw verklaring u per post zijn bezorgd (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Bovendien staven ze hoogstens uw verklaring aanhanger te zijn van deze beweging en niet uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een eerste middel roept verzoeker een *“Schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991), schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S., 31 december 1980)”* en *“van artikel 3 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (B.S., 19 augustus 1955, err., B.S., 29 juni 1961)”* in.

2.2.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. Het verzoekschrift stelt *“Bovendien volstaat een stijlclausule zoals geformuleerd door het CGVS: “Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) stelt vast dat u op basis van uw verklaringen geen vluchtelingenstatus, noch een subsidiaire beschermingsstatus, kan worden toegekend” hoegenaamd niet”*. Verzoeker beperkt zich aldus tot algemene beschouwingen en verwijten naar het CGVS toe, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verweerder werpt dan ook terecht op *“dat het verwijt dat het Commissariaat-generaal zich in haar motivering zou beperken tot het hanteren van zogenaamde stijlformules volkomen onterecht is. Uit de bestreden beslissing blijkt onmiskenbaar dat het Commissariaat-generaal de feiten en de geldende rechtsregels die aan de grondslag van haar besluit liggen duidelijk weergeeft. Daarenboven geeft het Commissariaat-generaal na de beweerde “stijlformule” duidelijk aan hoe zij, uitgaande van de feiten en de toepasselijke rechtsregels, tot haar beslissing is gekomen. Zo zijn verzoekers verklaringen weinig coherent, bijwijlen vaag en legde verzoeker geen enkel stuk neer ter staving van bepaalde essentiële elementen in zijn relaas zoals onder andere zijn identiteit, zijn reis naar Slowakije in 2004, zijn terugkeer naar Bangladesh in 2004 en zijn reis vanuit Bangladesh naar België in 2008. De daarop volgende pagina is dan ook geen bladvulling, maar een opsomming van de inhoudelijke motieven van de commissaris-generaal.”*

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker op meerdere essentiële punten faalt. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker toont zijn identiteit niet aan door middel van originele identiteitsdocumenten met foto. Verzoekers verklaring dat hij zowel een paspoort dat hij van vóór 2004 bezat, als een nieuw paspoort aangevraagd in 2008 aan een smokkelaar moest afgeven (zie gehoorverslag CGVS, p.4), kan niet overtuigen nu verzoeker geen problemen heeft met zijn overheid en aldus niet aantoont waarom hij illegaal diende te reizen en een smokkelaar moest aanspreken. Verzoeker verklaart zelf dat hij op eenvoudige aanvraag een paspoort verkreeg (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Hoe dan ook nu verzoeker meerdere paspoorten heeft verkregen is het redelijk te veronderstellen dat hij hiervoor identiteitsstukken diende voor te leggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit kan hem aldus aangerekend worden en tast zijn geloofwaardigheid op fundamentele wijze aan. Verzoeker faalt in zijn medewerkingplicht.

3.2. Verzoeker adstrueert evenmin zijn reisweg terwijl hij, aangezien hij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. In zoverre verzoeker illegaal reisde dient hij dit nauwgezet toe te lichten zodat hij aantoont een dergelijke reis effectief ervaren te hebben. Verzoeker kan echter zijn reisweg vanuit Moskou naar Brussel niet beschrijven (zie gehoorverslag CGVS, p.4-5 en 13) en kan zelfs de landen niet opnoemen die op zijn reisweg lagen, ook al is verzoeker bekend met Europa nu hij minstens in 2004 in Slowakije was. Voorgaande vaststellingen ondergraven verder verzoekers algehele geloofwaardigheid. Verzoekers verzuim zijn reisweg aan te tonen kan niet worden losgezien van zijn beweerde terugkeer naar Bangladesh. Verzoeker onderneemt geen enkele poging om de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgestelde tegenstrijdigheden met betrekking tot zijn asielaanvraag in Slowakije en zijn terugkeer en verblijf in Bangladesh te weerleggen, derhalve blijven deze vaststellingen onverminderd overeind.

3.3. De kern van verzoekers asielrelaas berust op zijn lidmaatschap van een religieuze organisatie. Verzoeker legt uittreksels neer uit de Koran, informatie aangaande deze moslimorganisatie, een ledenlijst van de organisatie en een fax. Behalve de kopie van vertaalde stukken uit de Koran, worden de neergelegde stukken niet neergelegd conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker licht deze stukken ook niet nader toe in het verzoekschrift. Hoe dan ook dient te worden herhaald dat verzoeker zijn identiteit niet bewijst zodat evenmin wordt aangetoond dat de neergelegde stukken verzoeker überhaupt aanbelangen. De faxkopies vertonen hoe dan ook geen officieel karakter zodat hun bewijswaarde hoe dan ook relatief is nu ze met knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren zijn. Wat er ook van zij en voor zover aan de documenten geloof kan worden gehecht en verzoeker wel degelijk lid is van deze religieuze organisatie en hierdoor bedreigd zou geweest zijn door fundamentalistische moslims -quod non-, toont hij niet aan geen bescherming te kunnen genieten van de lokale autoriteiten. Verzoeker verklaarde tijdens het verhoor door de Commissaris-generaal nooit klacht ingediend te hebben bij de autoriteiten tegen de vermeende bedreigingen, omdat *"ik dacht dat de politie mij zou komen zoeken"* (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Waar verzoeker verklaart dat hij niet kan rekenen op bescherming van de overheid stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot blote beweringen zonder deze ook maar enigszins te staven met concrete bewijselementen. Dit klemmt temeer daar -indien verzoeker in zijn beweringen wordt gevolgd- hij zelf verklaarde in 2004 te zijn teruggekeerd naar Bangladesh waar hij zonder enige problemen tot 2008 verbleef (zie gehoorverslag CGVS, p. 12) en hij ondertussen zonder moeilijkheden een nieuw paspoort heeft aangevraagd om naar India te reizen. Zoals hoger opgemerkt heeft verzoeker tijdens het verhoor zelf verklaard nooit problemen te hebben gekend met de Bengalese overheid (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Aldus gaat hij voorbij aan de kern van zijn asielaanvraag, er kan immers in hoofde van verzoeker allerminst een vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin worden aangenomen.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij haalt in een tweede middel “*Schending van artikel 3 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (B.S., 19 augustus 1955, err., B.S., 29 juni 1961)*” aan.

4.2. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De blote bewering uit het verzoekschrift “*Nochtans heeft verzoeker in het kader van zijn aanvraag voldoende informatie en stavingsstukken bijgebracht waaruit blijkt dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een gevaar oplevert voor foltering*” kan de Raad niet overtuigen nu uit bovenvermelde blijkt dat de neergelegde documenten allerminst een begin van bewijs leveren van verzoekers voorgehouden asielmotieven en verzoeker overigens tekortschiet in zijn medewerkingsplicht zijn identiteit en reisweg te staven.

4.3. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. Waar verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing aanvoert, werkt hij niet uit welke informatie ontbreekt die hijzelf niet kan aanvoeren en waardoor de Raad niet tot een bevestiging of hervorming kan komen zonder aanvullende onderzoeksdaden te moeten bevelen.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK